

[Anker Lau.]

uheldigt, og jeg vil henstille til den højtærede minister at søge dette ændret. Som eksempel på, at der stadig er meget at rette og vil blive ved at være noget at rette, indanker jeg denne lille sag for handelsministeren.

Om lovens § 7 vedrørende rationeringer og fordelingsordninger skal jeg som tidligere sige, at jeg nu anser disse ting for at være temmelig verdensfjerne i vore dage, men under indtryk af, hvad også den højtærede minister har nævnt om en beredskabslovgivning, vil jeg mene, at det er noget, vi kan drøfte i udvalget. Her vil det formentlig også være rigtigt, at vi drøfter hele dollarpræmieringsordningens nuværende status. Eksportsiden har i hvert fald været under afvikling i nogle år eller et stykke tid, men det står ikke mig helt klart, hvorledes den vil komme til at stille sig under de kommende markedsplaner.

Jeg vil i øvrigt stadig mene, som jeg vist også gjorde gældende sidste år, at selve lovteksten ikke er så afgørende, det er hele administrationen her, der er bestemmende for, hvad loven skal bruges til, men efterhånden som udviklingen inden for markedsområderne fæstner sig, må det vel være muligt i højere grad at begrænse lovens område og fastslå, hvad den skal bruges til og hvad ikke.

Den højtærede minister har sikkert ret i, at de forudgående forhandlinger med erhvervene på en række områder har været til nytte både for regeringen og erhvervene. De forskellige erhvervsgrupper kan naturligvis ifølge sagens natur ikke være enige; der vil altid være interesse modsætninger på disse områder. Jeg tror alligevel, at det har været gavnligt, at man gensidigt har kunne give hinanden en række praktiske vink. Det vil måske lette udvalgsarbejdet noget, selv om jeg ikke tror, den højtærede minister skal regne med derigennem at kunne fjerne uoverensstemmelser af nogen særlig betydning.

I den højtærede ministers fremsættelses-

tale er der imidlertid én ting, som undrer mig. Jeg kan ikke forstå, at den højtærede handelsminister stadig prøver på at bevare illusionen om, at det er en valutalov. Efter den såkaldte chokrapport og alle de forhandlinger og med den valutareserve, vi har i dag, markedsplanerne og alt, hvad dertil hører, står det klart for os alle, at dette i mange år har været en ren beskyttelseslov, ja, måske i hele dens løbetid, måske lige med undtagelse af starten og tiden lige under og efter krigen. Så er den højtærede finansminister meget mere modig. Han taler ganske åbent, naturligvis, om, at told og restriktioner er to forskellige former for beskyttelsespolitik. Det synes jeg vi skal holde os til, det er det reelle i sagen. Jeg ved ikke, om det er en belastet samvittighed, der forhindrer den højtærede handelsminister i åbent at erkende dette; men fra tidligere diskussioner ved vi, hvilken kærlighed den højtærede minister har til afvikling. Hvorom alting er, får vi nu en betydeligere liberalisering, end vi hidtil har kendt, men der er dog stadig grund til at understrege, at der fremdeles forbliver væsentlige varegrupper på bunden liste, og dette må vi — ligesom det omvendte, der har været nævnt i dag af tidligere talere — finde en begrundelse for i udvalget.

Alt dette betyder naturligvis, at varedirektoratet indskrænkes betydeligt, måske får et nyt navn og en ny adresse, og det er der kun grund til at glæde sig over. Men jeg er enig med den højtærede minister i, at de menneskelige problemer, som må opstå for dem, der hidtil gennem mange år har udført det arbejde, der er pålagt varedirektoratet, må finde en rimelig løsning.

Overvejelserne må så videre gå ud på, om disse love, toldloven og valutaloven, i den form, de nu foreslås, er egnede til at bringe Danmark ind i det større område i konkurrencedygtig stand, altså med et omkostningsniveau og en teknisk udvikling, som er på højde med konkurrenternes.

Et spørgsmål er det vel stadig væk, hvorvidt toldforhøjelserne og restriktions-